הסיפור האמיתי

א.ב.פיין
ציורים י. מ. קונדה

זהו הסיפור האמיתי על תחרות הריצה של הארנב והצב, כפי שסופר על ידי מר ג'ק רבביט הארנב, בשנת 1898, לתושבי העץ החלול, מר אופוסום, מר עורב ומר דביבון.

לפני שנים רבות לסבים של סבים שלי היו זנבות ארוכים ועבים, כמו אלה של מר סנאי או מר שועל, אבל הרבה יותר ארוכים, עדינים ורכים, וגם נאים מאוד.

והיה ארנב אחד בשם ארני, יפה ונעים הליכות, שהיה לו הזנב הארוך והיפה ביותר שבכל המשפחה, והיה גם גאה בו מאוד.
הוא היה הסבא רבא מהדור העשרים ושבעה שלי, צעיר ונבון, אבל חשב שהוא הרבה יותר נבון מאשר היה באמת, למרות שהיה נאה מספיק כדי לשמש דוגמה לארנים אחרים, והוא ידע לרוץ יותר מהר מכל אחד שביער הזה.
אותו סבא רבא שלי היה גם גאה מאוד בריצה המהירה שלו והתרברב שהוא יכול לרוץ יותר מהר מכל אחד שחי בין האחו הגדול וקצה העולם. הוא אמר זאת לכל אחד שפגש, ויום אחד כשפגש אחד ממשפחת הצבים, הוא התחיל להתרברב גם לפניו, ולספר שביער

שלנו אין אף אחד שיכול להתחרות בו בריצה. אלא שמר צב רק חייך ואמר "שטויות, אני חושב שאפילו אני בעצמי יכול לגבור עליך בריצה.!"

זה גרם לסבא שלי לצחוק, וגם הרגיז אותו קצת.

"אתה?!" אמר "ראה שם את הגדר של מר אדם, קילומטר מכאן. אני נותן לך עשרה מטר יתרון, לך לשם ואני ארוץ הלוך וחזור ותראה אותי חוזר כשתהיה עוד בדרך לשם. אבל תצטרך להסתכל מהר כי אעבור לידך במהירות בזק."

אבל מר צב אמר שהוא לא זקוק ליתרון, והוא מוכן לריצה כבר עכשיו, וזה גרם לסבא ארני לצחוק כל כך חזק שמר שועל, שעבר בסביבה, בא לראות מה כל כך מצחיק. וכששמע על

התחרות אמר שיש לו עכשיו קצת זמן והוא מוכן להישאר ולהיות שופט התחרות, במיוחד שלדעתו התחרות לא תיקח זמן רב, ולמרות

שאין זו סוג תחרות שאליהן הוא רגיל.
ואז מר שועל העמיד את הצב ואת סבא ארני זה ליד זה, זז הצדה וקרא "קדימה!". הוא הניח שכל זה לא ייקח יותר מכמה דקות.
סבא ארני נתן אז דילוג אחד גדול ונעצר. הוא לא מיהר ורצה להתבדח קצת על חשבונו של מר צב. הוא הביט סביב וראה איך מר צב זחל בנשימות כבדות, והוא צחק כשראה כמה רציני הוא נראה, ואיך הוא מתקדם כאילו רוצה להגיע למקום כלשהו לפני חושך. מר צב הלך על כל ארבעת רגליו ומי שרק הסתכל עליו יכול היה לחשוב שהוא באמת רוצה לנצח בריצה זו.
וסבא ארני נתן עוד דילוג אחד ואחר כך המתין עד שמר צב יגיע אליו, ומדי פעם קרא לו "בוא מהר יותר, קופסת טבק ישנה, האם מישהו קשר אתך?"
גם מר שועל צחק ואמר לסבא ארני לגמור כבר את התחרות, כי אין לו כוונה לחכות כל היום.
ואחר כך מר שועל אמר שילך אל הגדר, ינום שם עד שהם יגיעו, ושסבא ארני יקרא לו כשיתקרבו, כדי שיוכל להכריז מי ניצח בתחרות.
מר שועל הלך אל הגדר, נשכב שם ונרדם. גם סבא ארני חשב שיהיה משעשע אם גם הוא ישכב כאילו ישן, בזמן שמר צב זוחל.
מספרים כי סבא ארני באמת נרדם חזק, ומר צב הגיע לגדר לפני שסבא התעורר, אבל זה לא נכון, כי לא כך קרה הדבר. סבא רבא שלי

היה חכם מדי כדי להירדם, ואפילו אילו נרדם, הרי שהצב עשה כל כך הרבה רעש כשהוא זחל וצעד ושפשף בבטנו בעשבים, שכל

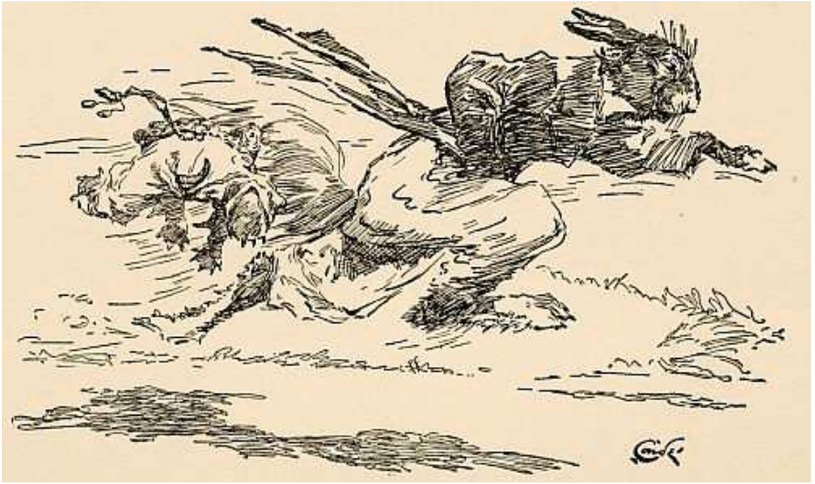

המשפחה שלנו יכלה להתעורר.
וכך מדי פעם סבא ארני היה נותן דילוג, עוצר וחיכה שהצב יגיע אליו, ואז היה קופץ ואומר "הי, מטחנת קפה זקנה, למה אתה עושה כל כך הרבה רעש ולא נותן לי לישון קצת?" והיה מדלג שוב ונשכב בשמש עם זנבו היפה פרוש לכל אורכו.
אבל פעם סבא רבא ארני הגזים קצת. הוא נתן למר צב להתקרב כל פעם יותר ויותר אליו, עד שמר צב כמעט ודרך עליו עוד לפני שסבא הזיז את זנבו. וזה מה שמר צב רצה. ופעם, כשמר צב הגיע קרוב לזנבו של סבא, הוא לא דרך עליו אלא פתח את פיו ותפס את זנבו בנשיכה חזקה, ממש כאילו היה נושך באיזה דג,
והחזיק חזק את זנבו היפה והעבה של סבא ארני. וסבא נתן צעקה גדולה והתחיל לרוץ ישר אל הגדר.
מר שועל ישן כבר חזק, לא שמע את המהומה

ופתח את עיניו רק כשסבא ארני קרא לו להתעורר ולשפוט את התחרות. הוא קם וראה

איך הם באים, ראה את סבא רבא שלי מדלג דילוגים ארוכים, בקושי נוגע ברגליו לאדמה, ומשהו מוזר, שנראה כמו קערה ישנה, מחובר לזנבו.

כשמר שועל ראה מה זה, הוא נשכב על גבו וצחק והתגלגל על האדמה וקרא: "אני כבר ער, מר ארני! בוא מר ארני. ניצחת אותו כבר!"

סבא ארני עצר, ניער את עצמו חזק, התגלגל וניסה להשתחרר ממר צב. ומובן שלא יכול היה להשתחרר, כי אם מישהו ממשפחת הצבים תופס משהו, הוא לא עוזב אלא אם שומע רעמים, ואותו היום היה בהיר לגמרי וללא עננה בשמיים.

ואז סבא ארני המשיך לרוץ עם מר צב על זנבו מאחוריו, ומר שועל שוב צחק ועודד אותו.

וסבא היה באמת מנצח, אלא שאז, כשהיה כבר קרוב לגדר, הוא עשה עוד ניסיון

להשתחרר ממר צב, והניף חזק את זנבו. ומר צב לא הספיק לעזוב, וכל הזנב של סבא ארני ניתק ממנו, ויחד עם מר צב תפוס אליו עף מעל הגדר ונחת על שורת קוצים שבשטח מהצד השני.

תארו לעצמכם את מצבו של סבא רבא ארני. הוא התאבל על אבדן זנבו, ליווה ממחטה ממר שועל כדי לעטוף את מה שנשאר לו שם, ואמר שלעולם לא יוכל להראות את פניו לבני המשפחתו.

מר שועל הפסיק לצחוק ובאמת ריחם עליו, ואפילו מר צב נתן כל מיני עצות איך לגבור על האובדן. הוא אמר שלא התכוון לפגוע בסבא ארני, ושהוא מקווה שארני יסלח לו, ושאין עכשיו כל סיבה שארני לא ינצח בתחרות הריצה הבאה.

ורק אז סבא נזכר בתחרות, ותען שמר צב לא ניצח בכלל, כי הוא לא יכול היה לכסות את המרחק אפילו במחצית היום. הוא ביקש ממר שועל שלא יהרוס את המוניטין שלו על מהירות הריצה ולא יהפוך אותו לבדיחה בכל היער, בנוסף לנזק שכבר נעשה לזנבו.

ואז מר שועל גירד את ראשו וחשב על כך, אבל בסוף אמר שאין לו כל ברירה אלא להודות כי מר צב ניצח, כי הוא באמת עבר ראשון את הגדר ואפילו עשה זאת בשיטה מעניינת.

זה הרגיז את סבא רבא שלי עוד יותר. הוא לא

דיבר יותר אלא לקח את זנבו שמר צב הגיש לו מעל הגדר, ויצא הביתה בדרכים צדדיות. הוא חשש שאם לא יעשה משהו בעניין יאלץ לעזוב את הסביבה או להטביע את עצמו באגם, כי הוא תמיד היה גאה כל כך והתרברב כל כך במהירות ריצתו שעכשיו לא יוכל להראות את פניו לאף אחד.

וזה הסיפור האמיתי על המרוץ של הארנב והצב ואיך הארנב הקדום אבד את זנבו.

מעולם עוד לא סיפרתי זאת לאף אחד, וגם המשפחה שלי לא סיפרה זאת. אבל כל כך הרבה סיפורים כוזבים מסתובבים על המרוץ הזה, שראיתי לנכון לספר לכם את האמת.